

Arrest

nr. 128 276 van 27 augustus 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 mei 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 juli 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DEBROCK, die *loco* advocaat P. BUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, treedt op 22 oktober 2007 te Turkije in het huwelijk met mevrouw O.Y, van Belgische nationaliteit.

De verzoeker dient op 24 november 2009 een aanvraag in tot afgifte van een visum gezinshereniging, dit in functie van de Belgische O.Y.

Op 29 oktober 2009 geeft het parket van de procureur des Konings een negatief advies betreffende de vraag tot het afleveren van een visum nu het huwelijk in België niet kon worden erkend wegens kennelijk onverenigbaar met de openbare orde omdat het kennelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap.

De rechtbank van eerste aanleg verklaart de vordering tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte bij vonnis van 31 mei 2011 ontvankelijk doch ongegrond.

Op 9 november 2011 legt de verzoeker met mevrouw O.Y. een verklaring van wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen.

Op 3 februari 2012 dient de verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, *in casu* in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie met de Belgische O.Y.

Op 31 juli 2012 wordt deze aanvraag geweigerd middels een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maand met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dit beroep is gekend onder het rolnummer 114 698.

Op 5 december 2012 dient de verzoeker een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie met de Belgische O.Y.

Op 6 mei 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden (zonder bevel om het grondgebied te verlaten). Dit is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 5 juni 2013 en is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.12.2012 werd ingediend door:

*Naam: U(...)
Voornaam: F(...)
Nationaliteit: Turkije
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.*

Artikel 40ter stelt: 'De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis, §25, eerste lid 10 tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen'.

Betrokkene diende een aanvraag voor een visum gezinshereniging in. Dit visum werd geweigerd op basis van het negatieve advies van de Procureur des Konings wat betreft de erkenning van het huwelijk van betrokkenen. De Procureur kon na onderzoek niet anders dan besluiten tot een schijnhuwelijk:

'Art. 21 van het IPR - Codex stelt nu at een buitenlandse authentieke akte in België door alle overheden wordt erkend, wanneer de rechtsgeldigheid wordt vastgesteld volgens het recht van het land waarin de akte werd afgesloten en wanneer ze voldoet aan de voorwaarden van art. 21 (openbare orde - exceptie) en art. 18 (wetsontduiking) van de IPR- Codex.

Mijn ambt meent nu dat de erkenning van het huwelijk zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde (art. 21 van de IPR - Codes). Het huwelijksinstituut maakt namelijk een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgische rechtsbestel en een miskennen van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische openbare orde. Uit het voorgaande blijkt nu dat het in Turkije afgesloten huwelijk er kennelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten'.

Betrokkenen gingen tegen deze beslissing in beroep. Op 31.05.2011 besliste de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen dat deze vordering toelaatbaar doch ongegrond was.

Hieruit blijkt dat betrokkenen niet afdoende hebben aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben, integendeel kan uit deze vonnissen besloten worden dat betrokkenen enkel gericht zijn op het verkrijgen van een verblijfsrecht voor betrokkene verbonden aan het statuut van geregistreerde partner van een Belg.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Huidige beslissing is zonder een bevel het grondgebied te verlaten aangezien betrokkene nog een beroepsprocedure hangende heeft bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen."

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) binnen de wettelijk voorziene termijn van acht dagen de griffie van de Raad in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40, 40bis, 40ter en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de regels van behoorlijk bestuur.

De verzoeker citeert de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet en verschaft verder de volgende toelichting:

"Uit de parlementaire voorbereidingen van de wet van 29.07.1991 blijkt dat met het begrip afdoende motivering bedoeld wordt dat o.m. de motivering in rechten en in feiten evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

"Dat de omvang van de motivering afhankelijk is van het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing en van het belang dat men hecht aan de motivering en dat de uitdrukkelijke motivering bedoeld is als een substantiële vormvereiste" (aldus Raad van State 30.06.1993 nr. 43556).

Art. 62 van de wet van 15.12.1980 vereist bovendien dat uit de motieven van de beslissing blijkt dat de overheid een afweging heeft gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven van de beslissing en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het leven van verzoeker en, bij uitbreiding, van zijn familie.

Verzoeker vormt gezin met mevrouw O.Y., van Belgische nationaliteit, geboren 08.10.1975, woonachtig Troonplaats 2, 2018 Antwerpen en dit minstens sinds juli 2011.

De relatie van partijen bestaat reeds sinds augustus 2007.

Door partijen werd een aanvraag machtiging tot verblijf ingediend op 05.12.2012, nadat voorafgaand verklaring wettige samenwoning werd geacteerd door de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand Stad Antwerpen op 09.11.2011, verklaring wettelijke samenwoning die voorafgegaan werd door een voorafgaande woonstcontrole van de heer U. als samenwonend met mevrouw Yildiz op hetzelfde adres op 15.10.2011.

Het verzoek verklaring wettelijke samenwoning dateert van 26.08.2011.

Dat op datum van indienen machtiging tot verblijf op 05.12.2012 partijen meer dan één jaar wettelijk samenwonen, op hetzelfde adres verblijf houden, gezin vormen en er geen einde is gesteld aan deze wettelijke samenwoning in toepassing van art. 1476 B.W.

Dat de wettelijke samenwoning onafgebroken voortduurt en door geen enkele administratieve overheid in twijfel wordt getrokken noch door de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand noch door de Procureur des Konings noch door enige andere administratieve dienst (o.m. ziekteverzekering en werkloosheidsinstantie).

Dat n.a.v. de aanvraag machtiging tot verblijf als familielid van een burger van de Unie door verzoeker conform het bepaalde in art. 52 § 2 van het K.B. van 08.10.1981 de nodige bewijskrachtige stukken overgemaakt werden waaruit blijkt dat hij niet alleen meer dan twee jaar een duurzame en stabiele

relatie onderhoudt met mevrouw Y., conform de criteria zoals gesteld in de wet, waarbij werd aangetoond dat beide partners ouder zijn dan 21 jaar en elkaar voorafgaand de aanvraag meer dan driemaal hebben ontmoet en dat deze ontmoetingen in totaal meer dan 45 dagen of meer betroffen maar dat bovendien partijen aantoonde meer dan één jaar wettelijk samen te wonen.

Dat de heer U. hier verblijft sinds juli 2011 en met mevrouw Y. sinds die datum samenwoont.

Dat deze samenwoning is vastgesteld door de wijkpolitie in het kader van de administratieve opdrachten gegeven door de ambtenaar van de burgerlijke stand in het kader van de verklaring wettelijke samenwoning en nadien in opdracht van de DVZ Stad Antwerpen in het kader van de voorafgaande controle, verplicht in het kader van een aanvraag machtiging tot verblijf.

Dat verzoeker bijgevolg onbetwistbaar aantoonde minstens vanaf datum controle voorafgaand wettelijke samenwoning, waarvan het verzoek dateert van 26.08.2011, met mevrouw Y. samen te wonen.

Dat op 05.12.2012, aanvraag werd ingediend op grond van art. 40 bis en 40 ter van de wet van 15.12.1980.

Dat het nieuwe art. 40 bis van de wet van 15.12.1980 luidt als volgt:

Artikel 40 bis:

§1: •

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing",

§2:

"Als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd:

1°...

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs lever en dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen. "

Dat verzoeker op afdoende wijze heeft aangetoond dat hij minstens vanaf 15.10.2011 en alleszins vanaf datum verklaring wettige samenwoning d.d.-09.11.2011. samenwoont met mevrouw Y., van Belgische nationaliteit, en partijen dus ruim meer dan één jaar samenwonen en gezin vormen.

Dat beide partners ouder zijn dan 21 jaar en naar Belgisch recht niet gehuwd zijn.

Dat geen van beiden een duurzame en stabiele relatie heeft met een andere partner.

Dat er geen beslissing genomen werd op grond van artikel 167 van het B.W. die in kracht van gewijsde is getreden.

Dat zij geen personen zijn bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het B.W.

Dat partijen sinds juli 2011 gezin vormen en wettelijk samenwonend zijn sinds 09.11.2011 en dagdagelijks tijd samen doorbrengen, zodat aan alle wettelijke voorwaarden om het duurzaam en stabiel karakter van hun relatie aan te tonen, conform het bepaalde in artikel 40 ter en 40 bis van de wet van 15.12.1980, ruim voldaan is.

Dat verzoekers een lijvig dossier voorlegde, niet minder dan 28 stukken, op 04.03.2013.

Dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van deze stukken, geen enkel motief aan het weerleggen van deze stukken gewijd wordt daar enkel voorgehouden wordt dat nochtans bewezen wettige samenwoning van meer dan één jaar niet zou overeenstemmen met de werkelijkheid.

Dat de bestreden beslissing zich in feite beperkt tot een overname van een advies afgeleverd door de Procureur des Konings in maart 2010 naar aanleiding van een verzoek tot aflevering van een visum terwijl de aanvraag machtiging tot verblijf dateert van nagenoeg drie jaar later.

Dat uit niets blijkt dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid voorafgaand het nemen van haar beslissing enige daadwerkelijk onderzoek heeft uitgevoerd naar de actuele en concrete situatie van verzoeker op datum aanvraag, zijnde 05.12.2012.

Dat de bestreden beslissing zich ertoe beperkt voor te houden, verwijzend naar het advies van de Procureur des Konings en de weigering tot erkenning van hun in het buitenland afgesloten huwelijk te beweren dat de relatie die hij heeft met mevrouw Y. een schijnrelatie zou zijn.

Dat deze bewering een miskennis inhoudt van de dagdagelijkse realiteit van zijn gezinsleven met mevrouw Y., gezinsleven dat trouwens uitdrukkelijk erkend wordt door de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand en daadwerkelijk is gebleken uit de verscheidene voorafgaande woonstcontroles.

Dat de bestreden beslissing de 28 voorgelegde stukken bijgevolg niet naar waarde beoordeeld en deze stukken zondermeer buiten beschouwing laat.

Dat nochtans volgende lijst van stukken werd voorgelegd:

1. Aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie d.d. 05.12.2012
2. Verklaring wettelijke samenwoning 09.11.2011 mevrouw Y. Ô., van Belgische nationaliteit en de heer F. U., (...), 2018 Antwerpen
3. Onderzoek verblijfplaats U. naar aanleiding van verzoek verklaring wettelijke samenwoning 26.08.2011
4. Verzoek naamsverandering Ô. A. naar Ô. Y. goedgekeurd
5. Verklaring ziekteverzekering F. U.
6. Verklaring ziekteverzekering Y. Ô.
7. Kopij siskaart Y. Ô.
8. Kopij siskaart F. U.
9. Kopij Belgische identiteitskaart Ô. Y.
10. Vliegtuigtickets reizen naar Turkije, verblijf bij de heer U.
 - a. 13.07.2007- 15.08.2007
 - b. 20.10.2007-29.10.2007
 - c. 22.12.2007-02.01.2008
 - d. 20.07.2008-18.08.2008
 - e. 19.06.2010
 - f. 11.07.2010
11. Aangetekend schrijven mevrouw Ô. Y. aan F. U. 15.04.2010
12. Foto's uit Turkije.
13. Overzicht telefoongesprekken naar Turkije 2011
14. Schrijven mevrouw Ô. Y. (voorheen A.) naar Koninklijk Paleis met betrekking tot de heer F. U.
15. Zending F. U. naar Ô. A. (later Y.) 15.01.2008
16. Zwangerschap (met latere misval) 21.10.2011, 24.10.2011
17. Overzicht telefoongesprekken naar nr. 0488/09.22,97 U.
18. Bewijzen inkomsten mevrouw Y. Ô. loonfiches periode 01.08.2012 t/m 31.03.2012
19. Bijpassingen ACW +/- 330,00 euro per maand
20. Huurinkomsten 250,00 euro per maand
21. Sollicitatieformulieren mevrouw Y.
22. Verkoopovereenkomst 12.03.2009 Ô. A. (na naamsverandering Y.) (...)
23. Foto's genomen in België
24. Inschrijvingsformulier cursist U.
25. Attest inburgering U.
26. Attest maatschappelijke oriëntatie U.
27. Loonfiche U.
28. Overeenkomst voor arbeidsgerichte opleiding U.

Dat de motieven aangevoerd in de bestreden beslissing een schending inhouden van de motiveringsplicht in toepassing van art. 40 bis juncto art. 40 ter van de Vreemdelingenwet.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwisting, bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht weliswaar niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid.

Zij is evenwel wel bevoegd, in de uitoefening van haar wettelijk toezicht, na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RVS 07.12.2001, nr. 101624).

Teneinde te bepalen of een relatie waarop een vreemdeling zich beroept een duurzaam en stabiel karakter heeft, werden door de wetgever overeenkomstig art. 40 bis § 2 van de Vreemdelingenwet de criteria vastgelegd hiertoe uitdrukkelijk vermeld in het bepaalde in art. 40 bis § 2,2de

Uit geen enkel motief van de bestreden beslissing blijkt dat de staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan wel zijn gemachtigde enig daadwerkelijk onderzoek heeft gevoerd om na te gaan of verzoeker en zijn partner op datum van aanvraag machtiging verblijf voldeden aan de criteria zoals omschreven in art. 40 bis § 2 van de wet van 15.12.1980, minstens werd niet op afdoende wijze gemotiveerd waarom de bewijskrachtige voorgelegde stukken, o.m. de verklaring wettige samenwoning d.d. 09.11.2011 waaraan tot op heden geen einde is gesteld en die dus meer dan 1 jaar duurt, niet in overweging werden genomen om te besluiten tot een duurzame en stabiele relatie terwijl artikel 40 bis, §2 van de wet uitdrukkelijk vermeldt dat het duurzame en stabiele karakter van de relatie is aangetoond indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond zonder dat andere voorwaarden gesteld worden. Minstens wordt niet op afdoende wijze gemotiveerd waarom de bewijskrachtige voorgelegde stukken niet in overweging werden genomen.

Dat de staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid door geen enkel motief te wijten aan het weerleggen van de nochtans uitvoerig overgelegde stukken minstens de indruk geeft niet kennis genomen te hebben van alle voorgelegde stukken, die nochtans tijdig door verzoeker werden overhandigd aan de dienst Vreemdelingenzaken van de Stad Antwerpen tegen ontvangstbewijs op 04.03.2013.

Dat uit geen enkel motief van de bestreden beslissing blijkt waarom de voorgelegde stukken niet zouden voldoen aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 40 bis van de wet van 15.12.1980 anders dan de bewering dat de relatie met mevrouw Y. geen duurzaam en stabiel karakter zou hebben.

Dat deze visie stoelt op een advies van het Openbaar Ministerie gegeven in het kader van een visumaanvraag in maart 2010 en dus ruim voor datum samenwoning van partijen.

Dat vooreerst dient opgemerkt te worden dat het advies van het openbaar ministerie niet bindend is.

Dat verder dient opgemerkt te worden dat de ambtenaar van de burgerlijke stand het huwelijk aanvankelijk wel erkende en daarvan melding maakte in de registers van de burgerlijke stand stad Antwerpen.

Dat voor zover een argument zou geput worden uit het vonnis van niet erkenning van een in het buitenland afgesloten huwelijk, verzoeker laat opmerken dat dit vonnis dateert van voor de verklaring wettige samenwoning en van voor de overkomst van verzoeker naar België die sinds juli 2011 met zijn partner samenwoont.

Dat hij bovendien zich niet van de indruk kan ontdoen dat bij de beoordeling de rechtbank van Antwerpen, op een ogenblik dat partijen nog geen gezin vormden, zich veeleer steunde op de eerder snelle wijze van het tot stand komen van het huwelijk - wat vanuit de culturele achtergrond van verzoeker en bij uitbreiding van zijn echtgenote evenwel geenszins ongebruikelijk is - dan dat de werkelijke intentie van partijen als uitgangspunt genomen werd.

Dat het gerechtelijk arrondissement Antwerpen inzake weigeringen buitenlands huwelijken opvallend hogere cijfers voorlegt dan de omringende arrondissementen.

Dat het beoordelen van een huwelijk als zijnde gericht op een duurzame leefgemeenschap (artikel 146 bis burgerlijk wetboek) steeds gebeurt vanuit een aantal subjectieve criteria die niet in de wet omschreven zijn omdat het essentieel gaat om de beoordeling van een intentieproces, terwijl inzake een duurzame en stabiele relatie bekrachtigd door een wettelijke samenwoning door de wetgever juist een aantal objectieve criteria ingevoerd zijn, die limitatief opgesomd zijn in het bepaalde in artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980.

Dat door verzoeker aangetoond is dat hij en zijn .partner een duurzame en stabiele relatie onderhouden.

Dat partijen elkaar ruim voorafgaand de wettelijke samenwoning kenden.

Dat partijen sinds 09.11.2011 onafgebroken bewezen samenwonen en gezin vormen.

Dat zij wel degelijk een reëel gezin vormen blijkt uit de zwangerschap van mevrouw Y., weliswaar uitgelopen op een pijnlijke miskraam.

Dat verzoeker en zijn partner t.o.v. elkaar de verplichtingen voortvloeiende uit de wettelijke samenwoning opnemen en zij, zoals uitvoerig bevestigd is door derden, waarvan de stukken werden voorgelegd, wel degelijk gezin vormen.

Dat uit geen enkel gegeven blijkt dat de staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid daadwerkelijk nazicht heeft gedaan of verzoeker al dan niet een duurzame en stabiele relatie heeft.

Dat de staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid zich beperkt tot de overname van een in maart 2010 afgeleverd advies van de Procureur des Konings en verwijst naar een door de rechtbank uitgesproken vonnis.

Dat inzake de aanvraag machtiging tot verblijf op grond van een duurzame en stabiele relatie de wetgever evenwel zelf de objectieve normen heeft vooropgesteld in de wet van 15.12.1980 waaraan een aanvraag machtiging tot verblijf op basis van een duurzame en stabiele relatie met een Belgisch onderdaan getoetst dient te worden.

Dat uit de bestreden beslissing nergens blijkt dat daadwerkelijk een toetsing aan de in art. 40bis van de wet van 15.12.1980 opgesomde voorwaarden gebeurde.

Pat de wetgever, juist om te voorkomen dat schijnrelaties al te gemakkelijk aanleiding zouden geven tot enig verblijfsrecht, in de wet een aantal strenge - doch objectief verifieerbare - voorwaarden heeft gesteld wat betreft de duur van de relatie en de verplichtingen die de partners dienen aan te gaan.

Dat enkel deze voorwaarden dienen nagegaan te worden zo niet de staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid voorwaarden aan de wet toevoegt die niet in de wet staan ingeschreven.

Dat de staatssecretaris voor asiel- en migratiebeleid zijn wettelijke opdracht, met name na te gaan of de relatie van verzoekers beantwoordt aan de objectieve criteria zoals voorzien in artikel 40 bis van de wet 15 december 1980 en alleen aan deze criteria, op datum aanvraag blijkbaar niet heeft uitgevoerd maar zich beperkt heeft tot het overnemen van de op subjectieve gronden gestoelde beoordeling van de intentie met betrekking tot de huwelijksrelatie, zoals vermeld in het advies van het openbaar ministerie van Antwerpen.

Dat minstens niet kan achterhaald worden en dat de bestreden beslissing de motiveringsverplichting niet nakomt waarom, ondanks het uitgebreide overlegde dossier waaruit uitvoerig blijkt dat verzoeker een relatie heeft met een Belg, beiden meer dan 21 jaar oud zijn, elkaar ruim meer dan twee jaar kennen, naar Belgisch recht niet gehuwd zijn, en zij wettig samenwonend zijn sinds 09.11.2011, er geen beslissing is op grond van artikel 167 van het B.W. en zij geen personen zijn bedoeld in artikel 161 tot 163 van het B.W., toch een weigeringsbeslissing is genomen.

Dat verzoeker beschikt over een ziekteverzekering en zijn partner over ruim voldoende inkomsten beschikt evenals over afdoende huisvesting.

Dat verzoeker als rechtzoekende ervan uit mag gaan dat het bestuur zijn beslissingen steunt op correcte, actuele en concrete gegevens en deze bovendien steunt op het geheel van alle elementen voorhanden in iedere zaak in het bijzonder.

Door louter te verwijzen naar het advies van het Openbaar Ministerie, dat in casu geen bindende kracht heeft en dateert van maart 2010, en zelfs naar beslissing tot weigering van erkenning van het huwelijk dat dateert van 30.05.2011 (en dus beiden van voor de periode wettige samenwoning), zonder dat rekening gehouden is met alle voorgelegde stukken waaruit het duurzame en stabiele karakter van hun relatie blijkt, de bestreden beslissing de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Het Zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid de verplichting wordt opgelegd zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RVS 02.02.2007, nr. 167411, RVS 14.02.2006 nr. 15954).

Het is regel van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder van het zorgvuldigheidsbeginsel dat bij het nemen van een beslissing de staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid of haar administratie zijn oordeel moet steunen op al de gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat er geen rekening gehouden is met de onafgebroken feitelijke samenwoning sinds november 2011 en de andere stukken die wel degelijk bewijzen dat partijen onafgebroken gezin vormen, minstens sinds 09.11.2011 tot op heden en dat bijgevolg de bestreden beslissing in strijd is met de talrijke voorgelegde stukken en de voorhanden gegevens waaruit blijkt dat voldaan is aan alle objectieve criteria en vereisten zoals gesteld in art. 40 bis van de wet van 15.12.1980 waarnaar art. 40 ter van dezelfde wet verwijst.

Dat veeleer een beslissing genomen is op basis van zogenaamde beoordeling van een intentieproces en dus op grond van subjectieve criteria waarbij dan nog verwezen wordt naar een advies dat dateert van ruim voor de verklaring wettige samenwoning zoals afgelegd door verzoeker en zijn partner.

Dat op deze wijze op basis van subjectieve criteria een beslissing wordt genomen, en dus op andere criteria dan die vermeld staan in de wet en aan verzoeker zwaardere voorwaarden worden gesteld dan de wet vereist.

Dat de bestreden beslissing op basis van een in maart 2010 afgeleverd advies de indruk wenst te wekken dat de nochtans geattesteerde samenwoning, bevestigd door verscheidene voorafgaande woonstcontroles, een schijnsituatie zou zijn wat door verzoeker ten zeerste wordt ontkent.

Dat hij trouwens opmerkt dat, nadat aanvraag machtiging tot verblijf bij de dienst vreemdelingenzaken werd ingediend, de dienst Vreemdelingenzaken zelfs niet de moeite heeft genomen om de realiteit van zijn samenwoning met mevrouw Y. ter plaatse te komen controleren.

Dat ook geen enkel motief gewijd is aan de voorgelegde stukken.

Dat de bestreden beslissing dan ook de motiveringplicht schendt, nu niet uitgegaan is van de reële, actuele en concrete situatie van verzoeker op datum aanvraag 05.12.2012 en de gemachtigde bij het nemen van de beslissing de regels van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht niet in acht genomen heeft.

Dat dient opgemerkt te worden dat de wetgever, onder meer om te voorkomen dat schijnrelaties al te gemakkelijk aanleiding zouden geven tot enig verblijfsrecht in de wet een aantal strenge — maar eveneens objectieve verifieerbare voorwaarden heeft gesteld wat betreft de duur van de relatie en de

verplichtingen die partners dienen aan te gaan. Eens deze voorwaarden vervuld zijn, er geen andere criteria voorzien zijn in de wet om op basis van een subjectieve interpretatie verblijf te weigeren.

Dat trouwens de wetgever - door initieel slechts een voorlopig verblijfsrecht toe te staan, voorzien heeft in het systeem dat het bestuur toelaat om zo nodig sanctionerend te kunnen optreden indien alsnog zou blijken dat de relatie niet voldoende duurzaam of stabiel is.

Dat het verblijfsrecht dat gebaseerd is op een stabiele en duurzame relatie immers in een aantal in art. 42 quater van de wet bepaalde en omschreven gevallen kan beëindigd worden.

Dat van een beslissing verwacht mag worden dat de ze rekening houdt met alle overlegde stukken en dat de tussen te komen beslissing op datum van kennisgeving actueel is en in overeenstemming is met de feitelijke situatie van de rechtsonderhorige.

Dat de bestreden beslissing hieraan niet voldoet.

Dat de bestreden beslissing bovendien de artikelen 8 EVRM en 7 van het Europees Handvest, die de bescherming van het familieleven van verzoeker en bij uitbreiding diens partner centraal stellen, schendt.

Art. 8 EVRM luidt:

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondent.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen

Dat door de bestreden beslissing het verzoeker onmogelijk wordt gemaakt zijn gezinsleven samen met mevrouw Y. verder te zetten.

Dat de bestreden beslissing dan ook de aangehaalde wetsartikelen en rechtsbeginselen schendt."

3.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verzoekende partij betoogt te voldoen aan alle objectieve criteria van artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt geheel op de subjectieve appreciatie van de Procureur des Konings betreffende het huwelijk.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 40bis van de vreemdelingenwet, waarin omschreven wordt wat verstaan moet worden onder een duurzame en stabiele relatie, luidt als volgt:

" Art. 40bis (...)

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- Indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

(~.) "

Artikel 40bis, §2, f) van de vreemdelingenwet bepaalt dat om van een duurzame en stabiele relatie te kunnen spreken, er ten aanzien van geen van beide partners een beslissing mag genomen zijn op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek die kracht van gewijsde heeft gekregen.

In de bestreden beslissing wordt terecht verwezen naar de eerdere poging van verzoeker om verblijfsrechten te bekomen op basis van een te Turkije afgesloten huwelijk, dat door het Parket van de

Procureur des Konings als schijnhuwelijk werd beschouwd. De ambtenaar van de burgerlijke stand heeft vervolgens geweigerd het huwelijk te voltrekken. Het beroep van verzoeker tegen die beslissing werd ongegrond verklaard op 31 mei 2011 door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen. Dit betekent dat verzoeker en zijn partner geen duurzame en stabiele relatie kunnen aantonen omdat er een huwelijksweigering is geweest wegens schijnhuwelijk en die beslissing kracht van gewijsde heeft gekregen.

Verzoekende partij voldoet dus niet aan de voorwaarden van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Derhalve werd terecht het verblijf aan hem geweigerd.

In de thans beslissing wordt verder verwezen naar het vonnis vanwege de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen.

Artikel 40bis, §2, 2°, f) van de vreemdelingenwet voorziet niet in een beperking in de tijd.

Verzoeker gaat voorbij aan het feit dat er ten aanzien van hem en zijn partner een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dat het daarom onmogelijk is voor hem om een duurzame en stabiele relatie aan te tonen. Zulks wordt niet betwist.

De bestreden beslissing werd wel degelijk afdoende gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

Waar verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, wijst verwerende partij er vooreerst op dat artikel 8 van het EVRM, dat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven omvat, luidt als volgt:

"1 Eenieder heeft recht op respect voor privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In casu heeft verzoeker niet voldaan aan de wettelijke criteria van een duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

Het is het bestuur toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.).

Verzoeker heeft nooit over een verblijfsvergunning beschikt. Hij was de hele tijd illegaal op het grondgebied en kon dus ook verwachten dat hij mogelijks het grondgebied zou moeten verlaten. Het leven dat hij hier heeft met zijn partner werd aldus in illegaal verblijf opgebouwd. Verzoeker draagt nu de gevolgen van zijn bewuste keuze om een leven uit te bouwen in illegaal verblijf en bovendien. Nogmaals wordt er aan herinnerd dat artikel 8 van het EVRM geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is te verblijven. Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Artikel 8 van het EVRM is niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond."

3.3. De verzoeker voert in zijn enig middel onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855).

Het afdoende karakter van de motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 5 december 2012 een aanvraag heeft ingediend tot afgifte van een verblijfskaart van aan familielid van een burger van de Unie waarbij hij zich beriep op de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie met een Belgische, mevrouw O.Y. (bijlage 19ter).

Op een dergelijke aanvraag zijn, zoals de verzoeker betoogt, de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet van toepassing, bepalingen waarvan de verzoeker tevens de schending aanvoert.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op datum van de bestreden beslissing, bepaalt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

(...)

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

(...)"

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.;

(...)"

Met de thans bestreden beslissing wordt aan de verzoeker het verblijfsrecht als partner geweigerd. Hiertoe wordt in de bestreden beslissing verwezen naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 40ter, eerste lid, eerste gedachtestreepje van de vreemdelingenwet. Wat de redengeving in feite betreft, wordt verwezen naar het (negatief) advies van de procureur des Konings inzake de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte en het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen die de vordering inzake de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte ongegrond verklaarde, waaruit de gemachtigde afleidt dat de betrokkenen niet afdoende hebben aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben, *"integendeel kan uit deze vonnissen besloten worden dat betrokkenen enkel gericht zijn op het verkrijgen van een verblijfsrecht voor betrokkene verbonden aan het statuut van geregistreerde partner van een Belg"* waarop het recht op verblijf aan de verzoeker wordt geweigerd.

De verzoeker betoogt dat artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet op limitatieve wijze de objectieve criteria vastlegt om te bepalen of een relatie waarop een vreemdeling zich beroept een duurzaam en stabiel karakter heeft, terwijl in de bestreden beslissing op grond van subjectieve criteria wordt verwezen naar een advies van de procureur des Konings, dat dateert van ruim voor de verklaring van wettelijke samenwoning zoals afgelegd door verzoeker en zijn partner. De verzoeker voert aan dat zodoende op andere dan de wettelijk bepaalde criteria het verblijf wordt geweigerd aan de verzoeker zodat zwaardere voorwaarden worden gesteld dan de wet vereist. De verzoeker geeft tevens aan dat uit geen enkel motief van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde enig daadwerkelijk onderzoek heeft gevoerd om na te gaan of hij en zijn partner op datum van de aanvraag voldeden aan de criteria zoals omschreven in artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet en dat minstens niet op afdoende wijze werd gemotiveerd waarom de bewijskrachtige voorgelegde stukken, zoals onder meer de verklaring wettelijke samenwoning d.d. 09.11.2011 waaraan tot op heden geen einde is gesteld en die dus meer dan 1 jaar duurt, niet in overweging werden genomen om te besluiten tot een duurzame en stabiele relatie terwijl het genoemde artikel 40bis, § 2 vermeldt dat het duurzame en stabiele karakter van de relatie is aangetoond indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond.

Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat het buiten betwisting staat dat de verzoeker op 9 november 2011 voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde met de Belgische O.Y. en dat de kwestieuze aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie c.q. Belg werd ingediend in functie van deze wettelijke samenwoning (bijlage 19ter). De aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart op grond van gezinshereniging heeft *in casu* dan ook in wezen geen uitstaans met het huwelijk dat de verzoeker en mevrouw O.Y. sloten te Turkije, waarbij de huwelijksakte in België niet werd erkend op grond van de bepalingen van het WIPR.

In de thans bestreden beslissing wordt enkel in algemene termen verwezen naar het bepaalde in artikel 40ter van de vreemdelingenwet dat stelt dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° van de vreemdelingenwet van toepassing is op de familieleden van een Belg. Er wordt echter nergens in de bestreden beslissing specifiek geduid aan welke voorwaarde voor erkenning van het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie c.q. Belg *in casu* niet zou zijn voldaan. De gemachtigde beperkt er zich toe te verwijzen naar het negatief advies van de procureur des Konings inzake de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte en het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg dienaangaande, om daaruit af te leiden dat de verzoeker niet afdoende heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben gezien uit *"deze vonnissen"* moet besloten worden dat de verzoeker en zijn partner er enkel op gericht zijn een verblijfsrecht voor de verzoeker te bekomen verbonden aan het statuut van geregistreerde partner van een Belg.

Waar de gemachtigde stelt dat uit het advies van de procureur des Konings inzake de niet erkenning van de buitenlandse huwelijksakte en het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 31 mei 2011 blijkt dat de verzoeker en zijn partner niet hebben aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben, merkt de Raad op dat de voorwaarden met betrekking tot het aantonen van een duurzame en stabiele relatie worden geregeld door artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Daargelaten de vaststelling dat de bestreden beslissing geenszins op duidelijke wijze naar deze wettelijke bepaling verwijst, dient te worden opgemerkt dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet bepaalt dat de aanvrager dient te bewijzen een naar behoren

geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden en dat diezelfde bepaling meteen voorziet dat het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond indien aan één van de volgende voorwaarden is voldaan:

- de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- de partners hebben een gemeenschappelijk kind.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de redengeving die de gemachtigde te dezen hanteert om te besluiten dat de verzoeker niet afdoende heeft aangetoond een stabiele en duurzame relatie te hebben met zijn partner, met name de niet-erkenning van de buitenlandse huwelijksakte wegens strijdigheid met de openbare orde (schijnhuwelijk), geen verband houdt met en dus niet pertinent is in het licht van de ter zake bepaalde wettelijke voorwaarden. De Raad ziet niet in en de vreemdelingenwet bepaalt niet dat het gegeven dat het door de verzoeker en zijn partner te Turkije aangegane huwelijk niet werd erkend in België hem zouden verhinderen om met zijn partner op basis van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet een aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden in te dienen in de hoedanigheid van partner in een in België afgesloten wettelijk geregistreerd partnerschap. De gemachtigde kon zich dan ook niet beperken tot het verwijzen naar de niet-erkenning van de buitenlandse huwelijksakte en bovendien kan uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijken waarom de door de verzoeker in het kader van zijn aanvraag voorgelegde bewijsstukken niet zouden volstaan om een verblijfsrecht als partner in een wettelijk geregistreerd partner te genieten in het licht van de bepalingen van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is zodoende niet afdoende gemotiveerd in het licht van artikel 40ter juncto 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Waar de verweerder in de nota met opmerkingen verwijst naar artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, f) van de vreemdelingenwet, en daargelaten de vaststelling dat de thans bestreden beslissing geen motieven dienaangaande bevat zodat de slechts *a posteriori* gegeven motieven in de nota met opmerkingen alleszins geen afbreuk kunnen doen aan de hierboven vastgestelde onwettigheden in de bestreden beslissing zelve, stelt de Raad samen met de verzoeker vast dat niet blijkt dat ten aanzien van verzoeker of zijn partner een in kracht van gewijsde gegane beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. Het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen en het advies van het parket hebben immers geen uitstaans met een weigering van voltrekking van het huwelijk waarnaar artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek verwijst. Het vonnis waarnaar de bestreden beslissing verwijst, heeft met name enkel betrekking op de weigering van de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, en houdt geen enkel verband met de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot het voltrekken van een huwelijk zoals voorzien in artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is dan ook aangetoond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek naar de overige aangevoerde schendingen dringt zich niet op.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 mei 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (zonder bevel om het grondgebied te verlaten), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE